

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”

Anul IV Nr. 43 (192) - 26 octombrie 2014

DUMINICA A 23-A DUPĂ RUSALII

*Vindecarea demonizatului
din ținutul Gherghesenilor*

**SF. MARE MC. DIMITRIE,
IZVORĂTORUL DE MIR**

Am ascultat cum Sfântul Evanghelist Luca ne descrie: mergând Iisus pe țărmul celălalt al lacului Ghenizaret (sau Marea Galileii), deci spre răsărit, într-un ținut care era numit „al gherghesenilor” și „al gadarenilor”, L-a întâmpinat sârmanul demonizat.

Cum îl descrie Sfântul Evanghelist Luca – și ceilalți evangheliști (în Evanghelia după Matei e vorba de doi demonizați) – cât de înspăimântător era pentru lumea înfricoșată de tot răul! Nu mai punea haină pe el, nu mai locuia în casă, ci prin morminte... Moartea unde a fost provocată? Cum spune dumnezeiescul Pavel: de aceea a trimis Tatăl pe Fiul Său, să surpe pe cel ce are stăpânirea morții, adică pe diavol. Și sârmanul demonizat își căuta, din timpul viețuirii lui nefericite, locul mormântului. Oamenii încercau să-l țină undeva, într-o casă, închis, legat; el sfărâma obezile și alerga în pustie. Și, văzându-L pe Iisus, a înaintat. Închipuiți-vă, toată lumea se înspăimânta când îl privea, de departe. Se înțelege că Iisus nu se înspăimântă; se mârșește adânc și îl întâmpină. Și, uimitor, demonul din el Îi vorbește Mântuitorului și-L recunoaște de Fiu al lui Dumnezeu.

Va spune mai pe urmă Sfântul Iacov: „și demonii cred; și se cutremură” (Iacov 2, 19). Cred, în spaimă însă. Să nu uităm, să luăm aminte – mai ales cei care sunt ispițiți să nu creadă – căci el, demonul, care crede, îndeamnă pe oameni să nu creadă. Aceasta e una din cele mai grave ispite ale demonului. Atât de clară, de limpede pare credința lui, încât Îi spune Mântuitorului „cu glas mare, căzând înaintea Lui: Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Rogu-Te, nu mă chinui! Căci porunca duhului necurat să iasă din om, pentru că de mulți ani îl stăpânea”.

“Nu mă chinui!”... Iubiților, ce înseamnă acest chin? Și ce înseamnă chinul lui Dumnezeu pentru orice suflet, pentru orice om? Aici se deslușește una din marile taine ale Dumnezeirii. Cum chinuie Dumnezeu? Ne

„MERGI ȘI SPUNE CÂT BINE ȚI-A FĂCUT ȚIE DUMNEZEU!”

dă aici un tâlc adânc Sfântul Isaac Sirul, care spune: „Iar eu zic că cei chinuți în gheenă vor fi biciuiți de biciul iubirii. Adică cei ce simt că au greșit față de dragoste suferă acolo un chin mai mare decât orice chin. Căci tristețea întipărită în inimă de păcatul față de iubire e mai ascutită decât orice chin din lume. E nebunie să socotească cineva că păcătoșii se lipsesc în gheenă de dragostea lui Dumnezeu. Dragostea este odrasla cunoștinței adevărului, care, după mărturisirea de obște, s-a dat tuturor. Dar dragostea lucrează prin puterea ei în două feluri: pe păcătoși îi chinuiește, iar pe cei ce au făcut cele cuvenite îi veselește. Și aceasta este, după judecata mea, părerea de

rău sau chinul din gheenă. Dragostea îmbată însă sufletele celor de sus cu desfătarea ei”.

O, Doamne, înțelegem adâncul acestei mărturii! Judecata, osânda lui Dumnezeu, chiar cele șase întrebări ale Judecății (pe care le evocăm întodeauna la Evanghelia din Duminica Judecății: „Am fost flămând, însetat, gol, străin, bolnav, în temniță... și nu M-ați slujit”) tot taină a iubirii sunt. Atunci, care este osânda lui Dumnezeu? Care e pedeapsa lui Dumnezeu? Să nu greșim în veci și să nu hulim în felul acesta! Judecata, osânda, pedeapsa lui Dumnezeu este iubire. Atunci când auzim că vor merge cei păcătoși în osânda veșnică, aceasta înseamnă că vor

suporta osânda iubirii. Nu este alta. Mulți au aplicat Dumnezeirii gândurile, păcatele lor, judecându-L pe Dumnezeu, socotind că El este, în vreun fel, chiar autorul morții. Doamne păzește! Dumnezeu n-a făcut moartea, spune Scriptura, și nu se bucură de osânda și de moartea celor vii. Căci vii le-a făcut pe toate.

Acesta este unul dintre cele mai adânci adevăruri pe care trebuie să le gândim; și să ne împărtășim din el. Pentru că, împărtășindu-ne din iubire, ne împărtășim din veșnicia lui Dumnezeu. Același Părinte, Isaac Sirul, spune: „Cel ce se hrănește cu iubirea se hrănește cu viața veșnică a lui Dumnezeu”. Simți, în iubire, totdeauna, luminând în tine veșnicia, puterea vieții de veci. Altfel, cum au spus și Isaac Sirul și alți Părinți, sârmanul om (și nefericitul demon) nu pot suporta iubirea. Vai celui care nu poate suporta iubirea, care simte „cârbuni de foc aprinși în inima lui”, cum spune Isaia prorocul! Sau: „Iadul e durerea celor ce nu pot iubi” (Dostoievski), și încă: „Iadul este crimă împotriva iubirii” (Eugen Ionescu).

Atunci, aceasta cerea demonul: „Nu

mă chinui!” – Nu mă chinui cu iubirea! Și, întrebând Iisus: „Care îți este numele?”, demonul (omul, căci prin gura lui vorbea) a răspuns: „Legiune, că suntem mulți”. Și aici, la fel, se dezvăluie o față întunecată a tragediei demonizatului; a oricărui demonizat: nu omul a vorbit. A vorbit demonul din el. Și-L rugau demonii pe Iisus: „De poruncești cumva să ieșim, nu ne mâna în adânc!”. La Apocalipsă, dumnezeiescul Ioan vorbește de „adâncimile satanei” – invențiile demonice cu care ispitește din adânc. Demonii nu doreau să meargă în adânc, într-un anume fel, la obârșia lor, la obârșia răului. Dar era acolo o turmă de porci; și L-au rugat pe Mântuitorul: „Îngăduiește-ne să intrăm în turma de porci!”. Și intrând în turma de porci, precum am auzit, legiunea de demoni, care pe sârmanul îndrăcit îl chinuia și-l alerga, acum pe aceste nefericite necuvântătoare le chinuie, le aleargă, făcându-le să se arunce de pe țârm în lac. Păzitorii se înfricoșează, totdeauna, și de priveliștea care li se arată, de prezența lui Dumnezeu și a lucrării Lui, dar și de paguba pentru care socoteau că vor răspunde. Aleargă

în cetate, vestesc, gherghesenii vin, află cum a fost vindecat demonizatul (ei îl cunoșteau), și-l văd deodată la picioarele Mântuitorului, liniștit. Dar, uimitor, de spaimă, de pagubă, îl roagă pe Iisus să plece de la ei; să-i lase în lumea gândurilor lor. Scăpaseră de demonizat, însă pierduseră turma de porci. Iisus primește cuvântul lor. Se retrage. Cel vindecat se apropie și-L roagă să rămână cu El. Dar Iisus îi spune: „Mergi și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu!”. Iisus se urcă în corabie, cel vindecat, redobândindu-și chipul, zidit după chipul Celui care îl vindecase acum (al lui Iisus), vestește acolo, în cetatea, în casa lui, în tot ținutul...

De ce l-a trimis Iisus? Altadată, când vindeca orbi sau alți bolnavi, le spunea: „Vedeți, să nu spuneți nimănui!”. Tainic. Acum, dimpotrivă, nu-l ia cu Dânsul. Avea ucenici. Îl lasă acolo să fie apostol, să spună ce-i dăruise lui. Îi redescoperise și-i redăruise chipul lui, după chip divin. Mântuitorul l-a trimis să vestească, pentru că lumea de acolo, de bună seamă, avea să audă cum turma de porci se prăvălise în adânc, iar privindu-l acum pe cel vindecat, să aibă în față taina binelui și a răului. A răului, care a intrat în lume prin demon și care îl slușise, făcând din sârmanul om – o, nefericitul de el! – un vas în care era legiune de demoni; și a binelui, căci oamenii puteau să vadă cum răul care a pus stăpanire pe om poate fi scos, înlăturat de Dumnezeu, ca omul să-și redobândească, să-și redescopere chipul. Mai mult, să vadă că ținta demonului nu este numai omul, ci întreaga făptură, operă divină. Pentru care pe atâția dintre noi îi pătrunde cu gândurile lui distrugătoare, ca să facă această operă divină – Creația – irespirabilă, să o întineze.

De aceea cel vindecat trebuia să stea mărturie și, dacă vreți, să fie cuvântul – am zice, definitoriu – al binelui și al răului. Binele e Dumnezeu. Și trebuie să știi, suflete, ce înseamnă binele, ca orice gând, cuvânt și lucru al tău să fie închinat zidirii. După aceasta cunoști că te afli în bine – când prin toate crezi, dai viață, salvezi. Iar răul e ceea ce e lipsit de acest rost ziditor, tot ceea ce este deșertăciune și, mai grav, tot ceea ce distruge.

Iisus a izgonit păcatul, răul din cel demonizat, și a redescoperit chipul divin din el, chipul original. În acel demonizat Iisus contemplă în adânc chipul zidit de El. Căci așa a lucrat Dumnezeu dintru început: l-a zidit pe om după chipul și asemănarea Lui. Mai tâlcuit: l-a zidit pe om – și aceasta-i definiția noastră potrivit Scripturii – după chipul lui Dumnezeu și în perspectiva nesfârșitei asemănări cu El. Și atunci, Iisus așa a vindecat: a distrus răul și l-a salvat pe om. L-a trimis pe om să spună celor din jur, care cugetau înspăimântați la pieirea, la pierderea bieților porci, că a fost salvat omul; și să le arate distincția între bine și rău. ❖

Părintele Constantin Galeriu - Predică la Duminica a 23-a după Rusalii; fragmente

Mucenicul izvorător de mir

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir, s-a născut în Tesalonic în a doua jumătate a secolului al III-lea și a pătimit pentru credința în Domnul nostru Iisus Hristos, trecând la cele veșnice la 26 octombrie 303 tot în acest oraș.

Părinții săi au fost creștini, tatăl său fiind și conducătorul orașului Tesalonic. După moartea părinților, împăratul Maximian, cunoscându-i înțelepciunea, i-a încredințat lui Dimitrie conducerea Tesalonicului în locul tatălui său, zicându-i: „Păzește-ți patria și curățește-o de creștini”. Astfel, Dimitrie a fost pus în situația de a alege între a împlini porunca împăratului și a merge pe calea Mântuitorului Iisus Hristos. A ales să urmeze pe Hristos și a început să propovăduiască Cuvântul Domnului în Tesalonic.

Aflând că Dimitrie era creștin, împăratul a venit în Tesalonic pentru a-și serba prin jocuri publice victoria asupra sarmaților și a poruncit ca Dimitrie să fie închis în temniță. Între prietenii din Tesalonic ai Sfântului Dimitrie era și un tânăr creștin pe nume Nestor. Acesta, văzând cum Lie gladiatorul omora în arenă pe toți luptătorii, printre care se aflau și creștini, a venit la Sfântul Dimitrie și i-a cerut să se roage pentru el deoarece voia să lupte cu Lie. Sfântul Dimitrie l-a însemnat cu semnul crucii și i-a spus: „Și pe Lie vei birui, și pe Hristos vei mărturisi.” Astfel, cu ajutorul lui Dumnezeu, Nestor biruie pe Lie gladiatorul, însă a atras mânia împăratului Maximian, care a dat poruncă să fie scos afară din oraș și omorât. În dimineața zilei de 26 octombrie 303, ostașii au intrat în temnița Sfântului Dimitrie și din porunca

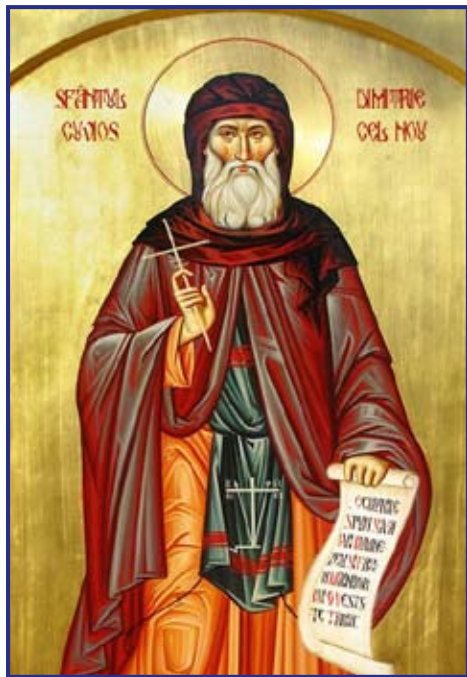

împăratului l-au străpuns cu sulițele, Sfântul Mucenic Dimitrie suferind astfel moarte martirică.

Creștinii au luat în noaptea următoare trupul Sfântului Mucenic și l-au îngropat, iar deasupra mormântului au zidit o bisericuță în care se săvârșeau multe minuni. În anul 402 a intrat în această bisericuță Leontie, prefectul Iliricului. În timp ce se ruga, s-a vindecat de o boală care îl chinuia de multă vreme. Pentru acest fapt, Leontie a mulțumit lui Dumnezeu și Sfântului Mucenic Dimitrie și a zidit o biserică mai mare și mai frumoasă în locul celei dintâi. Când a săpat temeliala, a dat peste moaștele Sfântului Dimitrie, care izvorau mir bine mirositor. De aceea, i se mai spune Sfântului Mucenic Dimitrie și „Izvorătorul de Mir”. ❖

Sursa – basilica.ro

Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, ocrotitorul Bucureștiului

Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou îi adună în jurul său, nu de azi, de ieri, ci de peste 200 de ani pe pelerini. Din 1792 este considerat ocrotitor al Bucureștiului.

Pelerinii primesc de la moaștele sale făcătoare de minuni vindecarea bolilor trupești și pleacă ușurați, senini, luminați și îndreptați prin rugăciunile și binecuvântarea sfântului. Născut la începutul secolului al XIII-lea, într-o familie de țărani din satul Basarabi, în sudul Dunării, aparținând în vremea aceea regatului Bulgariei, Sfântul Dimitrie a purtat din fragedă pruncie lupte acerbare pentru a dobândi o viață virtuoasă, în post și rugăciune. Într-o zi, pe când se duse să pască, a călcat pe un cui acoperit de ierburi și a strivit pușorii care se aflau în el. Profund mâhnit, s-a hotărât, spre pocăință, să lase desculț timp de trei ani, fie iarna, fie vara, piciorul care strivise cuiul, faptă considerată de el a fi ca o crimă. Apoi s-a atașat unei comunități monastice, iar după ce a ucenicit cele ale ascultării, s-a retras în pădure unde și-a statornicit adăpostul într-o peșteră, aproape de râul Lom, neștiut de oameni și aducând zi și noapte rugăciunile și lacrimile sale ca ofrandă lui Dumnezeu.

Cunoscând dinainte ziua morții sale, s-a întins între două lespezi de piatră și și-a dat în pace sufletul lui Dumnezeu. Au trecut ani mulți și lumea uitase de existența acestui pustnic, până într-o zi când - la trei veacuri după moartea Sfântului - o inundație a făcut ca apele râului să urce până la peșteră. Curentul a ridicat lespezile de piatră și a purtat cu el, îngropat în noroi, trupul rămas nestruciat.

După alți o sută de ani, Sfântul îi apără în vis unei fete bolnave de duh necurat,

poruncindu-i să ceară părinților ei s-o ducă la malul râului, pentru a-și afla tămăduirea. De cum s-a aflat această veste, o mare mulțime de oameni, în frunte cu clericii din episcopie, a însoțit familia fetei până la locul în care, mai înainte, locuitorii observaseră deja o lumină misterioasă și credeau că este o comoară. S-au pus pe săpat și, de îndată, au descoperit trupul Sfântului, întreg și strălucind de harul Duhului Sfânt. Fetița s-a vindecat pe loc.

Trupul sfântului a fost transportat cu mare cinstire până în satul Basarabi, unde alte vindecări s-au petrecut. Atunci, poporul a venit din toate părțile să cinstească moaștele Sfântului. Domnitorul Țării Românești a trimis preoți și slujitori ca să constate această descoperire minunată și să-l aducă pe Sfânt la București, la biserica Curții domnești. L-au luat aceia pe Sfânt și au plecat spre București, dar când au ajuns aproape de Ruse, lângă o fântână, boii n-au mai vrut să meargă cu nici un chip. Văzând această minune, cei trimiși s-au sfătuit și au hotărât să înjuge la car doi junci tineri neînvințați, ca să vadă încotro vrea Sfântul

să meargă. Și așa s-a întors Sfântul la Basarabi în mijlocul satului și a rămas acolo. Trimișii domnitorului s-au întors la București și au povestit cele petrecute, după care domnitorul a trimis alți oameni și puse să se ridice, pe cheltuiala lui, o biserică în sat. Așezat acolo, Sfântul a făcut, de-a lungul vremii, multe alte minuni.

Spre sfârșitul Războiului ruso-turc (1774), armata rusă a ajuns în preajma satului Basarabi. Generalul Piotr Saltikov a poruncit ca moaștele Sfântului Dimitrie să fie transportate în Rusia, spre a le pune la adăpost de o eventuală profanare de către turci. Atunci când cortegiul a ajuns la București, un creștin evlavios, Hagi Dimitrie, care era prieten cu generalul, i-a cerut acestuia să lase românilor moaștele Sfântului, spre mângâiere, după toate durerile pricinuite de război. Generalul Saltikov a fost de acord. Trupul Sfântului Dimitrie, întâmpinat cu mare alai, a fost așezat în biserica cea mare a Mitropoliei de la București. Ca ocrotitor al Bucureștiului a păzit ca un străjer, de pe Dealul Mitropoliei, locuitorii de pe malurile Dâmboviței. În vremurile de necaz, racla cu sfințele sale moaște era scoasă în procesiune pe străzile Capitalei. ❖

Sursa - basilica.ro.

O seară de poveste

A început școala. Și odată cu ea, și activitățile comune care implică pe de o parte școala, cu profesorii și elevii ei, iar pe de altă parte Biserica. Aceasta din urmă sprijină procesul educațional și se ocupă îndeaproape de formarea culturală și spirituală a copiilor.

Școala nr.103 este una dintre școlile din Parohia Șerban Vodă care este mereu prezentă în incinta bisericii noastre, profesorii de acolo, și în special doamna Cîrstoiu Minodora, profesoară de religie, organizează an de an evenimente culturale diverse la care participă mulți elevi. O astfel de acțiune a fost cea din seara zilei de 23 octombrie, când un grup de 35 de elevi din clasele I-IV au participat la o seară de poveste. Așezați pe pernuțe în jurul doamnei Cîrstoiu Minodora, cu un pahar de ceai cald în mână, au ascultat cu atenție povestea „Primăvara din suflet”. Un prilej pentru a medita la cum trebuie să ne purtăm cu cei din jur: să fim mai buni, mai răbdători, mai atenți cu semenii noștri. O poveste ajunge mai ușor la inima noastră, cu atât mai mult la sufletele celor mici. Și așa putem mult mai ușor să-i învățăm ce este bun, ce este moral și cum se comportă un om frumos, nu pentru că i se impune să facă așa, ci pentru că așa descoperă el, chiar și cu ajutorul unei povești sau a unei pilde.

O seară în care elevii s-au apropiat unii de alții, pentru că deși sunt la aceeași școală, sunt în clase diferite. O seară frumoasă, amintind

parcă de serile de odinioară din familie sau din șezătorile de la sate, unde prin cuvânt, poveste sau cântec tradițiile, obiceiurile și cunoștințele de tot felul se transmiteau de la o generație la alta.

„Povești de povestit, gânduri de gândit”, așa s-a numit activitatea organizată de doamna Cîrstoiu Minodora cu elevii săi. Cu siguranță ea se va mai repeta, pentru că s-a dovedit a fi plăcută, și mai ales un mod lejer de a-i face pe copii să gândească mai mult la relațiile dintre oameni și la morală căreia este necesar să ne supunem în tot ceea ce întreprindem în viața personală și socială. ❖

Parohia Șerban Vodă a deschis un nou site pe care îl puteți accesa la adresa:
www.parohiaserbanvoda.ro

Pomenirea morților

Moșii de toamnă

Sâmbătă, 1 noiembrie Biserica Ortodoxă a rânduit să se facă pomenirea morților. Pomenirea din aceasta zi, este cunoscută și sub denumirea de Moșii de toamnă.

Ținând seama că nu știm unde se află cei morți, ne rugăm atât pentru cei din iad, cât și pentru cei din rai.

Biserica îi numește pe cei trecuți în viața de dincolo „adormiți”, termen care are înțelesul de stare din care te poți trezi. Ea nu vorbește de trecere într-o stare de neființă, ci de trecere dintr-un mod de existență în alt mod de existență. Hristos îi va dărui cuvântului „adormit”, înțelesul care îl asociază cu învierea. Când Mântuitorul ajunge în casa lui Iair, a căruia fiică, de numai 12 ani, de abia murise, spune: „Nu plângeți; n-a murit, ci doarme” (Luca: 8,52).

Potrivit Sfintei Scripturi, după moarte urmează Judecata particulară, în urma căreia omul ajunge să se împărtășească fie de fericire, fie de suferință, stări date de modul

viețuirii pe pământ (unit cu Dumnezeu sau despărțit de El). Aceste stări nu sunt definitive, ele durează până la Judecata Universală, când va avea loc învierea întregului neam omenesc și când vor avea loc hotărârile finale legate de starea de fericire sau suferință. Noi ortodocșii ne rugăm pentru cei morți, pentru că avem credința că prin rugăciunile noastre, sufletul pentru care ne rugăm va ajunge la Judecata Universală, într-o stare mai bună decât aceea în care s-a despărțit de trup.

În ziua de Moși se săvârșește Sfânta Liturghie. La Proskomidie, preotul scoate din prescura miridele pentru morți și le așează lângă Sfântul Agneț, rostind numele morților de pe pomelnicele ce i-au fost aduse. În cadrul Sfintei Liturghii, Agnețul se preface în Trupul și Sângele Domnului. Astfel, miridele (care îi reprezintă pe cei pomeniți), participă la sfințenie prin prezența lor alături de Trupul

Lui Hristos de pe Sfântul Disc.

Sâmbăta e ziua în care Mântuitorul a stat în mormânt cu trupul, iar cu sufletul S-a pogorât la iad, ca să elibereze din el pe toți dreptii adormiți. Biserica face pomenirea celor adormiți sâmbăta și pentru ca această zi premerge duminicii - ziua Învierii - numită și cea dintâi zi a noii creații sau a opta zi, ziua veșniciei. ❖

Sursa informațiilor – crestinortodox.ro

Când simți că te apasă crucea e semn că mergi în urma Domnului

Nu poți merge fără cruce în urma Domnului Purtător de Cruce; și toți cei care merg în urma Lui merg, negreșit, cu crucea.

Ce e această cruce? Necazurile, strâmtorările și întristările de tot felul, care vin dinlăuntru și din afară asupra celui ce împlinește cu conștiință dreaptă poruncile Domnului, trăind în duhul rânduielilor și cerințelor Lui. Această cruce se întrepătrunde până-ntr-atâta cu modul de viețuire al creștinului, încât acolo unde este

creștinul este și ea, iar acolo unde nu e această cruce nu poate fi vreun creștin.

Înlesnirile de toate felurile și viața în dezmierdări nu sunt pentru un creștin adevărat. Sarcina creștinului adevărat e să se curățească și să se îndrepteze. El e ca un bolnav care trebuie să fie cauterizat pe ici, tăiat pe dincolo, iar asta nu poate avea loc fără durere. El vrea să se smulgă din robia unui vrăjmaș puternic; poate face asta fără să lupte și fără să fie rănit? El trebuie să meargă

împotriva tuturor rânduielilor (lumești) care îl înconjoară, iar asta cum o poate face fără neplăceri și strâmtorări?

Bucură-te, deci, când simți că te apasă crucea, fiindcă acesta este semnul că mergi în urma Domnului, pe calea mântuirii, în Rai. Rabdă puțin. Acum-acum vine sfârșitul, însoțit de cununii! ❖

Sfântul Teofan Zăvorâtul - din Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an

Orarul Centrului Parohial pentru copii și tineret

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	14 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Limba română - clasa a XII-a	Prof. Stănescu Doina
Mărti	17 ³⁰ -19 ⁰⁰	Matematică - clasa a XII-a	Prof. Mocanu Galina
Miercuri	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Limba română - clasa a VIII-a	Prof. Popa Claudia
Joi	13 ³⁰ -15 ³⁰	Limba română / matem. clasa a IV-a	Prof. Ruscescu Georgeta
Joi	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Geografie - clasa a XII-a	Prof. Dobre Cristina
Joi	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Electronică - clasele V-XII	Ing. Petrică Stoică
Vineri	09 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	Limba română - clasa a VIII-a	Prof. Tase Simona
Vineri	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Matematică - clasa a VIII-a	Prof. Stuparu Germina
Vineri	16 ⁰⁰ -17 ⁰⁰	Limba engleză - clasele III-IV	Prof. Turcsany Manolescu Daniela
Sâmbătă	15 ³⁰ -17 ³⁰	Matematică - clasele VII-VIII	Ing. Tomescu Paul

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică, 26 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 23-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 27 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenia, Sfânta Liturghie Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor
Miercuri, 29 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu, Cateheză
Vineri, 31 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist, Cateheză
Sâmbătă, 1 noiembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie cu Pomenirea morților - Moșii de toamnă Vecernie
Duminică, 2 noiembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 22-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv) Utrenia, Sfânta Liturghie

În data de 15 noiembrie biserica noastră sărbătorește hramul acestui mare sfânt al Bisericii, părintele Filocaliei românești, Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț. Rugăm fiecare familie să contribuie benevol pentru organizarea hramului, întrucât dorim să oferim pachete pentru oamenii nevoiași din parohia noastră. Și sunt mulți în ziua de azi. Din puținul dvs. pe care în multe rânduri l-ați oferit cu dragoste, dorim să aducem mângâiere cu ocazia acestei sărbători. Vă mulțumim pentru sprijinul acordat de fiecare dată bisericii noastre!

În această săptămână, catehezele de la orele 18.30 prezentate de Părintele Paroh Dinu Pompiliu vor avea următoarele teme: Miercuri – Lupta cu patimile Vineri – Despre smerenie